6To 286/2013-258

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. října 2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Edvina Svobody a soudců Mgr. Tomáše Plhy a Mgr. Josefa Havlíka o odvolání obžalovaného [redacted], nar. [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 13.6.2013 č.j. 1T 53/2013-241 **t a k t o:**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek částečně **z r u š u j e** ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a ve výroku o náhradě škody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se ve věci znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný [redacted] při nezměněném výroku o vině a trestu zákazu činosti **o d s u z u j e** podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **dvou (2) let.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu **z a ř a z u j e** do věznice **s dohledem.**

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, IČ 47114304, **o d k a z u j e** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 13.6.2013 č.j. 1T 53/2013-241 byl obžalovaný [redacted] uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu pěti roků. Dále bylo rozhodnuto o tom,

že podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen zaplatit Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR, pobočka Ústí nad Labem, částku 3.626,- Kč.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaný [redacted] dopustil uvedených trestných činů tím, že

dne 11.6.2012 ve 21.28 hodin po pozemní komunikaci 3. třídy číslo 0133 ve směru od Litvínova do Horního Jiřetína řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Renault Twingo, [redacted] a na křižovatce s ulicí [redacted] nepřizpůsobil své chování situaci v silničním provozu, zejména rychlost jízdy nepřizpůsobil dopravně technickému stavu pozemní komunikace, svým schopnostem a jiným okolnostem, které je možné předvídat a v levotočivé zatáčce vyjel rovně mimo pozemní komunikaci a narazil do stromu, přičemž došlo k těžkému zranění spolujezdkyně [redacted], nar. [redacted], kterému na místě podlehla a vozidlo řídil přesto, že před jízdou požil alkoholické nápoje a v době jízdy měl ve své krvi nejméně 1,38 g/kg alkoholu.

Proti tomuto rozsudku si obžalovaný [redacted] v zákonné lhůtě podal odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Odvolání směřuje do výroku o vině i trestu. Obžalovaný poukazuje na to, že cesta od restaurace [redacted] až do místa dopravní nehody, má pouze jedinou zatáčku a prakticky až do obce Horní Jiřetín vede do kopce a nebylo tedy potřebné prudčeji brzdit. Až krátce před zatáčkou si obžalovaný uvědomil, že jede rychle a chtěl přišlápnutím brzdy snížit rychlost. Vozidlo však zaplavalo, rychlost se nesnížila, což ho vyvedlo z míry natolik, že již nezareagoval na zatáčku a narazil pravou stranou vozidla do stromu. Tyto skutečnosti korespondují i s výpovědí svědka [redacted], který uvedl, že vozidlo jelo cukavě, řidič měl zřejmě zařazený třetí rychlostní stupeň, sešlápnutý plyn na podlaze a prošlapával spojku. Znalecký posudek uvádí závadu brzdného systému vozidla a to zjevný únik pracovní kapaliny a poškozené propojovací potrubí, kdy z těchto důvodů bylo vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Toto zjištění je velmi důležité z hlediska možné nebo jedné z možných příčin nehody. Vozidlo bylo vlastnictvím poškozené [redacted], která jej také provozovala. Obžalovanému nebyl znám jeho technický stav, o závadě brzdného systému nevěděl a vědět nemohl. Do místa, odkud vyjel před nehodou vozidlo dopravila jeho majitelka. Případ hrubého porušení zákonů ve smyslu § 143 odst. 3 vyžaduje porušení více norem příslušného dopravního předpisu, když v případě obžalovaného se však jedná pouze o jízdu v podnapilém stavu. O závadě brzdného systému nevěděl a vědět nemohl a k nepřiměřené rychlosti došlo právě v důsledku závady, neboť vozidlo jelo z kopce ukončeného zatáčkou. Tyto skutečnosti vylučují nedbalost k hrubému porušení zákonů o bezpečnosti dopravy. Za této situace lze jednání obžalovaného hodnotit jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 a přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dále obžalovaný poukazuje na své osobní tíživé poměry způsobené fatální nehodou, které nelze zhojit jednorázově, je si vědom závažnosti následků jeho jednání, je ve styku se svými dětmi a prací se snaží o získání finančních prostředků, jimiž bude hradit vzniklé náklady a zmírňovat následky svého neuváženého excesního jednání. V závěru svého odvolání proto navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad

Labem jako soud odvolací zrušil napadený rozsudek a ve věci učinil rozhodnutí nové a to ve smyslu podaného odvolání.

Krajský soud v Ústí nad Labem podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu předpokládaném ustanovení podle § 2 odst. 5 tr. ř., když postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu správně vycházel, když v rámci odvolacího řízení byl pouze proveden doplňující důkaz v podobě výslechu jednoho ze dvou přibraných znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a důkaz v podobě výslechu znalce z oboru ekonomiky, odvětví technický stav motorových vozidel, o čemž bude dále konstatováno níže. Přesto je možno konstatovat, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutkového stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení předcházející napadenému rozsudku proto nevykazuje žádné procesní vady, které by způsobily jeho nezákonnost. Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem podle § 2 odst. 6 tr. ř. v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů okresní soud náležitě zhodnotil všechny provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však zjevně bylo založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech. Po zhodnocení všech provedených důkazů lze spolehlivě konstatovat, že závěry soudu prvního stupně ohledně skutkových zjištění jsou ve své podstatě správné a nevzbuzují důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí.

Je možné tedy zrekapitulovat, že na základě provedeného dokazování bylo nepochybně zjištěno, že dne 11.6.2012 kolem 21:30 hodin obžalovaný [redacted] jako řidič osobního automobilu zn. Renault Twingo, [redacted] v obci Horní Jiřetín v prudké levotočivé zatáčce v důsledku požití alkoholu před jízdou a nepřiměřené rychlosti nezvládl řízení vozidla, vyjel rovně mimo pozemní komunikaci a narazil do stromu, přičemž došlo k těžkému zranění spolujezdkyně [redacted], která seděla nepřipoutaná na místě spolujezdce a ta těžkým a s životem neslučitelným zraněním na místě nehody zemřela. Z tohoto pohledu nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu věci a bylo pouze nutno zkoumat odpovědnost obžalovaného za vzniklou dopravní nehodu a způsobený následek.

Na základě provedeného dokazování pak bylo nutno pečlivým způsobem se zaobírat otázkou nedbalosti, která je jedním ze základních znaků spáchané trestné činnosti právně kvalifikované jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Zavinění z nedbalosti, a to vědomé i nevědomé ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zákoníku musí zahrnovat všechny znaky zahrnující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním a následkem. Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Při posuzování okolnosti, kterou může či nemůže řidič

předvídat, je třeba vycházet z konkrétní dopravní situace. Z hlediska zavinění z nedbalosti to pak ve svém důsledku znamená, že kromě míry povinné opatrnosti vyplývající z pravidel silničního provozu zde existuje i její subjektivní vymezení vztahující se k míře opatrnosti, kterou je schopen řidič v konkrétním případě vynaložit. O zavinění z nedbalosti může jít pouze tehdy, pokud povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem jsou dány současně. A z tohoto pohledu pak bylo nutno posuzovat jednání obžalovaného ve vztahu ke vniku předmětné dopravní nehody.

Zjištěné objektivní skutečnosti týkající se vzniku a následku dopravní nehody nejsou ze strany obžalovaného nějak rozporovány, když sám k této záležitosti uvedl, že ve spleti všech okolností došlo k tomu, že nejel tak, jak jet měl a proto došlo k dopravní nehodě. Byť obžalovaný v rámci své prvotní výpovědi, kdy uvedl, že během jízdy se neprojevila žádná technická závada na vozidle a příčinou nehody tedy nebyla technická závada, pak s ohledem na odvolací námitky a návrh obhájce na doplnění podaného znaleckého posudku byl v rámci odvolacího řízení u veřejného zasedání vyslechnut znalec z oboru ekonomiky, odvětví technický stav motorových vozidel, který jednak odkázal na svůj písemně vypracovaný znalecký posudek a dále se blíže vyjádřil i k tomu, jak se mohla projevit závada na brzdném systému při jízdě a při intenzivním brzdění. Znalec k tomu uvedl, že zjištěná závada se při jízdě neprojevovala. Pokud by došlo k plynulému brzdění, tak na předních brzdách nebyla žádná závada, opotřebení bylo v normě od výrobce, to znamená, že vozidlo se chovalo normálně a nedocházelo k vybočování. Při prudkém brzdění by se zvýšila trhlina u zadního pravého kola, došlo by k úniku kapaliny a tím by se kapalina nedostala do pracovního válečku a pravé zadní kolo by nebrzdilo nebo by brzdilo se sníženou účinností. Pak by se vozidlo chovalo tak, že by nedrželo stopu a vychylovalo by se z přímého směru. V tomto případě by brzdilo levé kolo a předek vozidla by se vychyloval trochu doleva ve směru jízdy. Každopádně znalec potvrdil, že únik kapaliny nebyl takový, že by to mělo vliv na způsob jízdy a jev, který popsal obžalovaný a spočívající v tom, že auto zaplavalo by neměl nastat. Podstatné je tedy to, že u pravého zadního kola byla mikrotrhlinka spočívající v tom, že brzdová kapalina pouze proslzovala, ale neutíkala a tudíž takto zjištěná závada se nemohla nijak výrazně projevit při brzdění a tudíž tato zjištěná okolnost znalcem nemohla mít žádný podstatný vliv na trestní odpovědnost obžalovaného a v žádném případě jej nemůže z trestného jednání vyvinit. Podstatné je i to, že u zkoumaného vozidla je dvouokruhová soustava brzd, tzn. i kdyby teoreticky pravé zadní kolo nebrzdilo, tak bude brzdit druhý okruh vozidla, tzn. pravé přední a levé zadní kolo. Lze tak uzavřít, že je možno vyloučit jako jednu z možných příčin nehody závadu brzdného systému tak, jak ve svém odvolání naznačuje obžalovaný. Navíc závěry znalce jsou pak podpořeny i svědeckou výpovědí [redacted], který byl bezprostředně přítomen vzniku dopravní nehody a vyjádřil se ke způsobu jízdy obžalovaného a potvrdil, že rychlost vozidla před nárazem odhaduje od 80-100 km/h, kdy v nárazu byla rychlost o něco pomalejší, protože následovala krátká brzdná dráha, ale neúčinná, neboť bylo těsně po dešti, silnice byla mokrá a zatáčka je klopená obráceně. Není tedy sporu o tom, že obžalovaný porušil ustanovení § 18 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, když rychlost jízdy nepřizpůsobil svým schopnostem, vlastnostem vozidla a dopravnětechnickému stavu pozemní komunikace i jiným okolnostem, které je možno předvídat. Současně ale porušil i

obecné ustanovení silničního zákona upravené v § 4 a týkající se povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, podle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob a své chování je povinen přizpůsobit mimo jiné i situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Lze tedy konstatovat, že výlučně jednání obžalovaného jako řidiče iniciovalo nehodový děj, kterému by jinak šlo zabránit.

Současně se bylo nutno zaobírat i tím, zda vzniklá poranění, která poškozená utrpěla, jsou v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Nutno totiž připustit, že poškozená [redacted] ve vozidle obžalovaného nebyla připoutána bezpečnostním pásem a porušila tak ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) silničního zákona, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě obžalovaného vyvinit ze spáchaného jednání. Obžalovaný totiž věděl o tom, že přepravovaná osoba v jeho vozidle není připoutána bezpečnostním pásem a tudíž ji měl na tuto skutečnost upozornit a pokud přesto jízdu vykonal, měl zvolit takový způsob a rychlost jízdy, aby eliminoval jakýkoliv nehodový děj a s ním spojené následky v podobě újmy na zdraví nepřipoutaného spolujezdce. Navíc vše za situace, že jak obžalovaný tak i poškozená byli v době jízdy v podnapilém stavu. V tomto směru tedy obžalovaný jednal ve vědomé nedbalosti, neboť bez přiměřených důvodů spoléhal, že k ohrožení zdraví nepřipoutaného spolujezdce nedojde. V poměru k závažným porušením povinnosti řidiče ze strany obžalovaného ve vztahu k porušení povinnosti přepravované osoby ze strany poškozené je zcela zřejmý diametrální rozdíl v neprospěch obžalovaného a tudíž prokazatelně zjištěné porušení i na straně poškozené nemůže výrazným způsobem ovlivnit zavinění obžalovaného ze spáchání nedbalostního trestného činu. Samozřejmě, že nelze přehlédnout závěry, které vyplynuly z výslechu znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, která byla rovněž vyslechnuta v odvolacím řízení před krajským soudem a která jednoznačně uvedla, že v případě připoutání bezpečnostním pásem by poškozená [redacted] jistě nějaká poranění utrpěla, nicméně ne smrtelná. Bezpečnostní pás by totiž její tělo zadržel v sedačce a nemohla by prudce vycestovat dopředu a utrpět poranění obličeje a hrudníku. Uvedený závěr znalkyně je sice nutno považovat za hypotetický, každopádně jednání obžalovaného jako řidiče motorového vozidla je nutno posuzovat z hlediska trestní odpovědnosti komplexně se všemi ve věci relevantně uvedenými důkazy. Odvolací soud si je totiž vědom, na rozdíl od soudu prvního stupně, který se touto záležitostí vůbec nezaobíral, že při objasňování skutkového stavu věci u trestného činu ublížení na zdraví spáchaného řidičem motorového vozidla jsou orgány činné v trestním řízení povinny též zjišťovat, zda osoby, které při střetu motorových vozidel utrpěly újmu na zdraví a sedící na sedadlech povinně vybavených bezpečnostními pásy, byly jimi v době střetu motorových vozidel též připoutány a v případě, že nikoli, jaký vliv měla tato okolnost na povahu jejich zranění. Toto zjištění je významné z hlediska posouzení celkového stupně společenské škodlivosti spáchaného jednání, což v daném případě mělo být zohledněno toliko v otázce trestu, neboť obžalovaný způsobem své jízdy, kdy rychlost vozidla byla neadekvátní projížděné zatáčce, když jeho reakce byla pozdní a z technického hlediska špatně provedená, zapříčinil vyjetí z komunikace a následný střet vozidla se stromem. V posuzovaném případě bylo jednání

obžalovaného, který prokazatelně nezvládl jím řízený osobní automobil, havaroval s ním v důsledku nepřiměřeně vysoké rychlosti a požitého alkoholu při průjezdu zatáčkou, primární a tedy nejvýznamnější příčinnou vážných poranění poškozené [redacted], na jejíž následky zemřela. Bez tohoto nezodpovědného a riskantního jednání by k nehodě a zranění poškozené vůbec nedošlo, takže z hlediska použité právní kvalifikace jako přečinu smrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku zde není důležité, zda poškozená byla nebo nebyla připoutána bezpečnostním pásem. Tato okolnost pak našla svůj odraz toliko ve výroku o trestu a náhradě škody, o čemž bude konstatováno níže.

Nad rámec odůvodnění soudu prvního stupně nutno uvést, že zavinění obžalovaného z hlediska nejzávažnějšího přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku bylo shledáno v podobě nedbalosti vědomé ve smyslu § 16 odst. 1, písm. a) tr. zákoníku, neboť věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Zavinění ve vztahu k přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku pak bylo shledáno ve formě úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, přičemž v kvalifikované skutkové podstatě podle odstavce druhého písmene a) tr. zákoníku bylo zavinění shledáno rovněž v podobě nedbalosti vědomé ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Hrubá porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích jsou v příčinné souvislosti se vzniklou dopravní nehodou a následným úmrtím poškozené [redacted], přičemž trestní odpovědnost obžalovaného a trestně právní důsledky s ním spojené je v tomto případě nutno uplatnit s ohledem na společenskou škodlivost jeho jednání. Proto soud prvního stupně nepochybil, když spáchaný skutek obžalovaným právně kvalifikoval jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, když obžalovaný jinému z nedbalosti způsobil smrt a tento čin spáchal proto, že hrubě porušil zákony o bezpečnosti dopravy, neboť výrazné překročení povolené rychlosti v obci a silná podnapilost v době řízení motorového vozidla je nutno považovat za podstatně závažnější porušení předpisů, než je porušení důležité povinnosti, a to vše v jednočinném souběhu s přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm a) tr. zákoníku, neboť není sporu o tom, že obžalovaný současně vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a tímto činem způsobil dopravní nehodu. Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud ponechal výrok o vině napadeného rozsudku beze změny, ačkoliv se obžalovaný ve svém odvolání domáhá překvalifikovat nejzávažnější přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku pouze na ustanovení § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku s tím, že nebylo porušeno více norem příslušeného dopravního předpisu. V tomto směru je však nutno připomenout, že pro naplnění spáchaného přečinu postačí alespoň dvě hrubá porušení dopravních předpisů, která v posuzovaném případě byla jednoznačně prokázána.

Pokud se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně ohledně skutkového zjištění a použité právní kvalifikace, nemohl tak učinit i s ohledem na okolnosti rozvedené shora v případě uloženého trestu odnětí svobody,

a to zejména s ohledem na jeho výměru. Lze souhlasit s tím, že škodlivý následek v podobě smrti poškozené [redacted], navíc v produktivním věku, byl způsoben výrazně hrubým porušením příslušných ustanoveních silničního zákona a zaviněnou dopravní nehodu pod vlivem alkoholu se smrtelným následkem je nutno považovat za jedno z nejzávažnějších porušení pravidel silničního provozu, které je nutno nekompromisně postihovat, zvláště pokud se tato porušení v současné době hojně vyskytují, a proto je nutno preventivně působit i na ostatní členy společnosti. Důrazný postih obžalovaného je pak mimo jiné odůvodněn i tím, že v jednočinném souběhu spáchal dva trestné činy, z nichž jeden úmyslný. Tato okolnost pak výrazně zvyšuje stupeň společenské škodlivosti a s ohledem na všechny tyto zjištěné skutečnosti vztahující se k okolnostem případu má i odvolací soud shodně jako soud prvního stupně zato, že účelu trestu v daném případě není možno dosáhnout bez jeho bezprostředního výkonu. Pokud tedy okresní soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody bez možnosti podmíněného odkladu, je možno takto uložený trest považovat za zcela správný a v souladu se zákonem. Jelikož obžalovaný spáchal dva trestné činy, byl trest správně stanoven jako úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Jelikož ani ze strany odvolacího soudu nebyly shledány podmínky pro povolení podmíněného odkladu tohoto trestu, je možno považovat rozhodnutí o nepodmíněnosti uloženého trestu za zcela správné.

Na druhou stranu však nutno konstatovat, že jsou zde shledány i okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného. Jedná se jednak o jeho občanskou i řidičskou bezúhonnost, přičemž nebylo možno odhlédnout i od výrazného spoluzavinění poškozené, která při jízdě nebyla připoutána bezpečnostním pásem a tato okolnost měla významný vliv na způsobený následek, neboť pokud by sama poškozená respektovala ustanovení silničního zákona, tak by s největší pravděpodobností způsobenou dopravní nehodu přežila s nevýznamným poraněním srovnatelným s lehkou, případně těžkou újmou na zdraví. Tuto okolnost tedy bylo nutno velice pečlivě zvážit, což však absentuje v odůvodnění výroku o trestu odnětí svobody v napadeném rozsudku, ačkoliv se jedná o významnou okolnost, kterou nelze bez dalšího přehlédnout. Dále je zřejmé, že v případě obžalovaného se jednalo o jeho první a mimořádné vybočení z jeho dosavadního způsobu života, který bylo možno považovat za příkladný. Z těchto pohledů proto není kvalifikovaným způsobem odůvodněn výrok o výměře uloženého trestu v délce třiceti měsíců, když byla shledána pouze jedna přitěžující okolnost spočívající v tom, že obžalovaný spáchal více trestných činů. Za situace, že se obžalovaný ve své podstatě již lidsky potrestal sám, neboť způsobil smrt své bývalé manželky a matky svých dvou dětí, není namístě působit na obžalovaného trestem již nad spodní hranicí zákonné trestní sazby nejpřísnějšího ustanovení podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku, která činí rozpětí od dvou do osmi let. Všechny zjištěné skutečnosti svědčící v neprospěch obžalovaného byly totiž již zohledněny v tom, že byl trest uložen jako nepodmíněný avšak ze skutečností shora uvedených má současně odvolací soud za to, že k nápravě obžalovaného zcela jistě postačí výměra uloženého trestu ještě na samé spodní hranici zákonné trestní sazby § 143 odst. 3 tr. zákoníku v trvání dvou let, kdy jistě i takto stanovený trest bude pro obžalovaného dostatečným varováním do budoucna, aby se takovéto, ale i jiné trestné činnosti v souvislosti s řízením motorových vozidel vyvaroval. Jak již bylo shora konstatováno, za situace, že byl

obžalovaný odsuzován za dva trestné činy, musel být trest stanoven jako úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku.

Pokud pak jde o zařazení obžalovaného do příslušného typu věznice, zde je nutno připomenout, že tento výrok soud prvního stupně velmi stručně jednou větou odůvodnil tím, že do příslušného typu věznice byl obžalovaný zařazen proto, že tam podle zákona patří. Nutno souhlasit s tím, že podle § 56 odst. 2 písm. b) tr zákoníku byl obžalovaný správně zařazen do věznice s dozorem, neboť mu byl sice uložen trest za přečin spáchaný v nedbalosti, ale současně byl odsouzen i za úmyslný přečin v základní skutkové podstatě a tudíž zákonné podmínky pro zařazení do dozorového typu věznice byly splněny. Současně však nelze přehlédnout, že takovýto postup není obligatorní a je nutno pečlivě zvažovat, zda v případě obžalovaného nebude jeho náprava lépe zaručená v jiném typu věznice. S přihlédnutím k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, jeho kalendářního věku a projevené lítosti nad spáchaným jednáním má odvolací soud zato, že je na místě aby obžalovaný trest vykonával v typu věznice s méně narušenými delikventy, což je právě nejmírnější typ věznice, a to s dohledem. Na obžalovaného totiž není nezbytně nutno působit přísnějším typem věznice, kam se zařazují pachatelé jednak závažnější úmyslné trestné činnosti, případně pachatelé, kteří soustavně a opakovaně páchají trestnou činnost.

Pokud pak jde o další druh trestu, a to trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání pěti roků, kam v podstatě podané odvolání nesměřovalo, možno konstatovat, že je zcela namístě uložení tohoto druhu trestu, když spáchané trestné činnosti se obžalovaný dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla. Nad rámec odůvodnění tohoto výroku v napadeném rozsudku je třeba uvést, že obžalovaný jako řidič tím nejhrubším možným způsobem porušil ustanovení silničního zákona, kdy kumulace vážných řidičských pochybení vedla k fatálnímu následku v podobě úmrtí poškozené a tudíž je skutečně nutností na obžalovaného působit tímto druhem trestu v podobě zákazu činnosti všech motorových vozidel. Výměru tohoto trestu pak soud prvního stupně uložil těsně pod středem zákonné trestní sazby v trvání pěti roků, když blíže nerozvedl, z jakého důvodu byl tento druh trestu uložen právě v takového výměře. Přesto dle názoru odvolacího soudu je takto stanovený uložený trest přiměřený, když je nutno si uvědomit, že výrazné selhání obžalovaného jako řidiče motorového vozidla došlo v projednávaném případě poprvé, když v minulosti nebyl nikdy soudně projednáván a ani postižen pro zaviněnou dopravní nehodu a tudíž ještě není důvod, aby na obžalovaného bylo působeno v horní polovině takto stanovené trestní sazby pro uvedený druh trestu. Za situace, že byl takovýto druh trestu stanoven ještě v dolní polovině trestní sazby, pak je možno uzavřít, že se jedná o trest přiměřený a všem okolnostem případu adekvátní a tudíž z tohoto pohledu nebylo nutno do uložení tohoto druhu trestu včetně jeho výměry v odvolacím řízení zasahovat. V této souvislosti je pak nezbytné pouze na okraj připomenout, že do doby výkonu trestu zákazu činnosti se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.

Pochybení pak bylo shledáno i ve výroku o náhradě škody, v rámci kterého soud prvního stupně přiznal poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR částku 3.626,- Kč. Nutno však konstatovat, že odůvodnění tohoto výroku je ryze

formální a povrchní, prakticky nepřezkoumatelné a vycházející pouze z návrhu poškozeného a jelikož soud neměl o existenci nároku ani o jeho výši pochybnosti, uložil obžalovanému povinnost uvedenou škodu zaplatit. Takovéto odůvodnění je však nejen nepřesvědčivé, ale především nepřezkoumatelné. Soud prvního stupně se v rámci rozhodování o náhradě škody především nezabýval otázkou možného posouzení věci z hlediska ustanovení § 415 občanského zákoníku upravujícího tzv. obecnou prevenční povinnost, která platí pro každého a uplatní se i tam, kde se vzhledem k ustanovení § 441 občanského zákoníku posuzuje míra účasti poškozeného na vzniku škody. Přestože soud prvního stupně dospěl ke správnému právnímu závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, na druhé straně se blíže nezabýval mírou případného spoluzavinění poškozené na samotném škodlivém následku předmětné dopravní nehody, ačkoliv z písemně vypracovaného znaleckého posudku měl zjistit, že v době dopravní nehody poškozená nebyla připoutána bezpečnostním pásem. Navíc z doplněného výslechu znalkyně MUDr. Andrey Vlčkové bylo zjištěno, že pokud by spolujezdkyně obžalovaného byla připoutána bezpečnostním pásem, utrpěla by podstatně méně závažná poranění, než k jakým ve skutečnosti došlo. Za dané situace tak nemohl výrok o náhradě škody v napadeném rozsudku obstát a bylo jej nezbytné zrušit a poškozenou Zdravotní pojišťovnu Ministerstva vnitra ČR se svým nárokem na náhradu škody odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Ze všech výše shora uvedených důvodů Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací z podnětu odvolání obžalovaného [redacted] napadený rozsudek podle § 258 odst. 1, písm. e, f, odst. 2 tr. ř. částečně zrušil toliko ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a ve výroku o náhradě škody a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu ve věci rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, když ve výroku o vině a trestu zákazu činnosti již zůstal napadený rozsudek nedotčen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat dovolání. Dovolání **m ů ž e** podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený **m ů ž e** podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se **n e p o v a ž u j e** za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání **l z e** podat ve lhůtě **d v o u (2) měsíců** od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (t. j. Okresní soud v Mostě). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání **m u s í**

obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání **l z e** měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání. Náklady trestního řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000,- Kč.

V Ústí nad Labem dne 16. října 2013

JUDr. Edvin Svoboda v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kůstková